

gende få forligsinstitutionen til at forbyde konflikter i at bryde ud, og man kan ved brug af alle mulige urimelige metoder presse forslag igennem, der ligger ganske nær arbejdsgivernes ønsker.

VS ønsker på den baggrund at få forligsmandsloven fuldstændig afskaffet, således at lønarbejdernes mulighed for at forbedre deres forhold øges.

Men såfremt det under behandlingen af dette lovforslag viser sig, at der ikke kan opnås flertal for en total afskaffelse af forligsinstitutionen, men kun for afskaffelse af nogle af dens uhyrlige tvangsmidler, er VS også villig til at medvirke til sådanne mindre forbedringer af arbejderbefolkningens vilkår. Blandt de tvangsmidler i forligsmandsloven, der i særlig grad svækker arbejderbefolkningens kampmuligheder, og som vi derfor ønsker afskaffet eller ændret, kan nævnes:

- 1) tvangsmægling mod de involveredes ønsker
- 2) hemmelighedskræmmeriet
- 3) retten til at udsætte en konflikt mod de involveredes ønske
- 4) afstemningsreglerne
- 5) sammenkædningsreglerne.

ad 1).

Jfr. lovens § 3.

Reglen om, at forligsmanden kan *tvangsindkalde* organisationerne, forligsmandens ret til – uden parternes samtykke – at kræve oplysninger forelagt og hans ret til at fremsætte mæglingsforslag uden opfordring fra parterne bør afskaffes.

Forligsmanden kan på den måde (mis)bruge organisationernes tid, tid, som de måske selv ønskede at bruge på medlemsinformation, og forligsmanden kan helt selv bestemme indholdet i en mæglingsskitse. Uanset hvor urimeligt det måtte være, har parterne ikke mulighed for at få det ændret.

Der er mange eksempler på disse urimeligheder. Ved overenskomstfornyelsen i 1983 omfattede forligsmandens mæglingsforslag ikke kun hovedorganisationerne, men også Sømændenes Forbund, som står udenfor. Og Sømændenes Forbund havde end ikke indledt sine overenskomstforhandlinger. Protester nyttede ikke. Forligsmanden tilsidesatte, at der ikke havde været ført forhandlinger, og påstod, at loven skulle fortolkes efter sit formål, som jo netop er at gennemtvinge overenskomster. Det er helt i strid med almindelig dansk retsopfattelse i øvrigt, at en tredjepart kan komme og fremsætte forslag til ændring af en aftale og ved tvangsmidler lade dette ændringsforslag vedtage ved at kæde det sammen med nogle helt andre forslag.

ad 2)

Jfr. lovens § 13 og § 4, stk. 3.

Reglerne om forbud mod at orientere organisationernes medlemmer om, hvad der sker i forhandlingerne i forligsinstitutionen, bør afskaffes. Det hæmmer organisationernes interne demokrati, at det ligefrem er forbudt for forhandlerne at inddrage medlemmerne i overvejelserne om, hvilken taktik der skal bruges.

Samtidig giver hele dette hemmelighedskræmmeri alt for megen mulighed for at manipulere med lovene. Tænk blot på eksemplet fra 1981, hvor forligsmandens valg af den ene eller den anden metode til at opgøre resultatet af afstemningen på AC-området var afgørende for afstemningens resultat.

Forligsmanden benægtede dette og afviste i øvrigt offentligt at fastlægge, hvad der var den korrekte afgørelsesmetode på forhånd. En sådan praksis skaber mistanke om, at man ville afvente og se, hvilken opgørelsesmetode der bedst kunne sikre, at forligsmandens mæglingsforslag blev vedtaget.

Her kom man i den helt groteske situation, at et dagblad blev dømt for at drage dette problem frem i lyset, medens det eneste rimelige havde været at belønne bladet.

Dette hemmelighedskræmmeri er et levn fra gamle dage. Hvis parterne ønsker fortrolige forhandlinger, må parterne selv aftale det indbyrdes og så selv holde fortroligheden. Det er for absurd, at man kan blive dømt for at fortælle medlemmerne eller offentligheden sandheden.

ad 3)

Jfr. lovens §§ 3 og 4.

Forligsmandens ret til at udsætte en lovligt varslet konflikt – mod den ene eller begge parter – bør afskaffes.

Også denne ret tilgodeser arbejdsgivernes interesser. Den giver dem urimeligt gode muligheder for at holde sig skadesløse ved at opbygge lagre, ved at beordre medlemmerne på overarbejde, ved at få leverancer. Men det hæmmer lønarbejdernes organisationer, at de igen og igen skal sige til fagbevægelsens medlemmer: »nu kommer ulven (dvs. konflikten)«. Det skaber usikkerhed og irritation hos fagbevægelsens menige medlemmer, som ikke ved, om de er købt eller solgt.